

θοντά· ἐγὼ τουλάχιστον εἶμαι πάντα ἐν ἐπιφυλακῇ!

Ἀπὸ τὰς ἐννέα τὸ πρῶτ', ὁ Ἑρβελίν, ἐφοδιασμένος μὲ ὅλα τὰ τελευταῖα ἐργαλεῖα καὶ φορῶν βαρεῖα χειμωνιάτικα, διότι εἰς τὸν βάλτον θὰ ἔκαμνε πολὺ ψύχος, ἐπῆρε τὸ τραῖνον τοῦ Ραμπουγιέ ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Εἶχε μαζί του καὶ δύο συντρόφους, δύο φίλους, ποὺ δὲν ἤξευραν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν χαρὰν των διὰ τὴν ὠραίαν ἐκδρομὴν ποῦ τοὺς προσεφέρετο. Οἱ δύο αὐτοὶ φίλοι ἦσαν ὁ Πιερρότος, ὁ ἀγαπημένος σκύλος τοῦ Ἑρβελίν, καὶ ὁ Δράκος, ὁ δανικός, τὸν ὁποῖον εἶχε κρατήσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς διασώσεώς των.

Τοὺς ἐτοπώθησαν εἰς τὸ εἰδικὸν βαγόνι τῶν σκύλων καὶ ἠρώτησαν ἓνα ὑπάλληλον:

—Ποῦ πρέπει νὰ βγῶ, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν βάλτον τοῦ Τούρ;

—Εἰς τὸ Πιερραί· εἶνε συντομώτερα·

εὐκολώτερα ὁμῶς πάντε ἀπὸ τὸ Ραμπουγιέ.

Δύο ταξειδιῶται, τυλιγμένοι μὲ γούνες, ἤκουσαν, διερχόμενοι, τὴν πληροφορίαν αὐτὴν καὶ ἐσπευσαν νὰ ἐπιβιβάσθουν.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ δύο αὐτοὶ ἐξήλθον εἰς τὸ Πιερραί, ἐνῶ ὁ Ἑρβελίν ἐξηκολούθησεν ὡς τὸ Ραμπουγιέ.

Εἰς τὰς ἐνδεκα, ὁ φαρῆς μας ἦτο ἐγκαθιδρυμένος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου βάλτου τοῦ Τούρ, μέσα εἰς τὸ δάσος. Κατ' ἀρχὰς ἔφαγε, μὲ τοὺς δύο τοῦ φίλους, ἀπὸ τὰ τρόφιμα ποῦ εἶχε πάρῃ μαζί του, καὶ κατόπιν ἀνάψεν ἓνα σιγάρο καὶ ἐτοίμασε τὰ γκίστρια του.

Ἐνας δασοφύλαξ ἐπέρασε τὸ μεσημέρι καὶ ὁ Ἑρβελίν ὑπερεωθή νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀδειάν του.

—Ὁραῖα, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ· μ' αὐτὸ τὸ κρῦς δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς καὶ θὰ κάμετε χωρὶς ἄλλο καλὸ ψάρεμα, γιατί ὁ βάλτος εἶνε γεμάτος ψάρια. Θὰ ξαναπεράσω στῆς τέσσερις· ἂν θὰ σᾶς περισσεύῃ καμμιὰ πέστροφα, θυμηθῆτέ με. Προσέχετε προπάντων τὰ σκυλιὰ σας, νὰ μὴ παρατραβάζουν τοὺς φασιανούς εἰς τὸ δάσος.

—Πουχάστε, κύριε δασοφύλακα, τὰ σκυλιὰ μου εἶνε φρόνιμα καὶ μέλκουν!

Μόλις ἐφυγεν ὁ δασοφύλαξ, ὁ Ἑρβελίν ἔπιασε τὸ πρῶτό του ψάρι, μιὰ πέστροφα ποῦ ἐξύγιζε σχεδὸν δύο ἐκάδες.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Πιερρότος καὶ ὁ Δράκος, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐκυνηγούντο, ἔκαμναν χίλια παιγνίδια. Ἦσαν πολὺ ἀγαπη-

μένοι μεταξύ των, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Πιερρότος ἠσθάνετο μίαν προστατευτικὴν φιλίαν διὰ τὸν νεώτερον ἀδελφόν, τὸν ὁποῖον εἶχε δεχθῆ χωρὶς ζήλειαν.

Οἱ δύο σκύλοι ἐσθίωναν μὲ τὰ τρελλὰ παιγνίδια των φασιανούς (*). Συχνότατα ἤκούετο τὸ πτερόγισμα τῶν τρομαγμένων πτηνῶν, ὁ δὲ Ἑρβελίν, διὰ νὰ μὴ ἔχη παρατηρήσεις ἀπὸ τοὺς δασοφύλακας, ἠναγκάσθη νὰ φωνάζῃ τοὺς σκύλους καὶ νὰ τοὺς βάλῃ νὰ ξαπλωθοῦν κοντὰ του, μέσα εἰς τὰ πυκνὰ χόρτα τοῦ ὄχθου, διὰ νὰ μὴ κρυφούν.

Ὡς τὰς τρεῖς, ὁ φαρῆς μας εἶχε πιάσῃ πολλὰ μεγάλα ψάρια, ὅταν ἔξαφνα, εἰς ἓνα πολὺ δυνατὸν τοῖμψημα τοῦ δολώματος, ἔσκυψε διὰ νὰ τραβήξῃ τὸ ἀγκίστρι. Ἐκρινεν, ὅτι τὸ ψάρι ποῦ εἶχεν ἀγκιστρωθῆ, θὰ ἦτο πελώριον. Ἐχρηιάζετο λοιπὸν προσοχῇ, διὰ νὰ μὴ σπάσῃ τὴν πετομιά καὶ τοῦ φύγγ.

Συγκληνήμενος, ὅπως κάθε φαρῆς εἰς τέτοιαν περίστασιν, ἐτραβούσε τὸ ἀγκίστρι, ὅταν μία σφαῖρα ἐσφύριζεν εἰς τὸ αὐτί του καὶ συγχρόνως ἀντήχησαν δύο πυροβολισμοί.

Ἐστράφη ἀμέσως καὶ εἶδε μὲ τρόμον, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μόλις μέτρων, τὸν Κατεργάρην καὶ τὸν Πατομύτην, ποῦ ἔτρεχαν κατ' ἐπάνω του μὲ τὰ ρεβόλβερ στὰ χέρια. Ἀντήχησε καὶ τρίτος πυροβολισμὸς καὶ ὁ Ἑρβελίν ἔπεσεν εἰς τὸν βάλτον, ποῦ ἦτο βαθὺς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, κ' ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ πυκνὰ νερόχορτα.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν εἶχε πληγωθῆ ἀπὸ τὰς σφαῖρας. Εἶχε ριφθῆ ἐκουσίως εἰς τὸν βάλτον, μὲ μίαν ἀπότομον βουτιά, διὰ νὰ τὰς ἀποφύγῃ. Καὶ ὅτε ἔχασε διόλου τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἐτοιμότητά του. Τὸ σγέδιόν του ἦτο νὰπομακρυνθῇ γρήγορα ἀπὸ τὴν ὄχθην καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ βάλτου, ὅπου δὲν θὰ τὸν ἐφθάναν πλέον τὰ ρεβόλβερ τῶν κακούργων.

Ὁ Ἑρβελίν ἦτο καλὸς κολυμβητής. Ἄλλ' εἰλογάριαζε χωρὶς τὰ ὑδρογαρῆ φυτά, ποῦ ἐδυσκόλευαν πολὺ τὰς κινήσεις του. Ταῦτά του, βυθισμένα εἰς τὸ νερόν, ἐδοῦζαν φοβερά. Δὲν ἐπροχωρούσε, διότι τὰ πόδια του περιπλέκοντο εἰς τὰ χόρτα κ' ἐγίνοντο βαρεῖα. Ἐκτός τούτου, εἶχε ριφθῆ εἰς τὸν ὄχθον μὲ τὰ ροχὰ του, τὰ ὅποια ἐβράχυσαν, ἐβάρυναν καὶ παρέλυαν τὰ κινήματά του, ἐξεμυρδένιζαν τὰς προσπάθειάς του.

Ἐννοοῦσεν ὅτι δὲν εἶχε προχωρήσῃ ὅτε δέκα μέτρα ὑπὸ τὸ νερόν, καὶ ἦδη μὲ δυσκολίαν ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοήν του. Ἐκινδύνευε νὰποθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἄν ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰναπνεύσῃ, θὰ τὸν ἐβλεπαν οἱ κακούργοι ποῦ παρεφύλατταν βέβαια ἐκεῖ μὲ τὰ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν, μόλις ἐπρόβαλλε τὸ κεφάλι του. Καὶ ἦτο ἀκόμη τόσο πλησίον εἰς τὴν ὄχθην, ὥστε ἀφεύκτως αἱ σφαῖραι θὰ τὸν ἐφθάναν.

Καμμιὰ βοήθεια δὲν τῷ ἐφαίνετο πιθανὴ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἀγρίου ἐκείνου βάλτου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρήμου δάσους. Μὲ ὄλον του τὸ θάρρος, τὸ ἀκατάβλητον, ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν μίαν σκοτεινὴν ἄλλ' εὐτυχῶς τοῦ ἐπέρασε. Ὁ Ἑρβελίν δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ χάνουν τὴν ψυχραιμίαν των, τὰς στιγμὰς ἴσα-ἴσα ποῦ τοὺς χρειάζεται περισσότερον.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 323.

Ἐν τούτοις ἡ θέσις του ἦτο δεινὴ. Ἐκινδύνευεν ἢ νὰποθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν ἢ νὰ τοῦ τραπήσῃ τὸ κρανίον καμμιὰ σφαῖρα. Ἐσκέφθη ὅμως, ὅτι ὁ δεύτερος αὐτὸς θάνατος, ὁ ταχέως, ἦτο προτιμώτερος ἀπὸ τὴν σκληρὰν αγωνίαν τῆς ἀσφυξίας. Ἐπειτα ὑπῆρχε καὶ κάποια πιθανότης νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἐνῶ ὁ ἄλλος μετ' ὀλίγον θὰ ἦτο βέβαιος...

Ἄνεθ' λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀνέπνευσε βαθεῖα. Τότε ἤκουσε κάτι κραυγὰς τρόμου ἀνάρθους, πηγυμένας, φρικώδεις, ποῦ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινον. Συγχρόνως ἀντήχησαν καὶ δύο πυροβολισμοί, ἀλλὰ μακρόθεν, ὅπως αἱ κραυγαί.

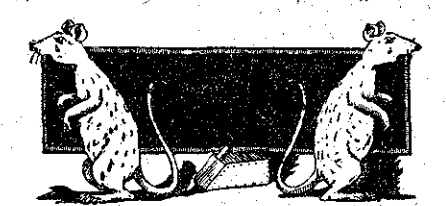
Ὁ Ἑρβελίν παρέστη τότε εἰς θέαμα ἄγριον. Ὁ Δράκος εἶχε ριφθῆ κάτω ἓνα ἀπὸ τοὺς κακούργους, τὸν ὁποῖον ἐπιγιγε. Μακρὰν, ὁ ἄλλος ἐφευγεν, ἐξηφανίσθη, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸν Πιερρότον, ὁ ὁποῖος, μετὰ τοὺς δύο πυροβολισμούς, οὐρλιασεν ὡς νὰ ἐπληγώθη.

Ὁ κακούργος εἶχε τραπῆ εἰς φυγὴν, ὅχι διότι ἐφοβήθη τοὺς σκύλους, ἀλλὰ διότι μιὰ τουφεκιά, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, εἶχεν ἀναποκριθῆ εἰς τοὺς πυροβολισμούς του.

Ἐπειτα συνέζηει! Ἐμπρός! πρέπει νὰ δείξω τοῦ Τζούλη καὶ τοῦ

Ἐτρεχεν εἰς ἓνα δρόμον, ἐν τῷ μέσῳ κήπων... (Σελ. 327, στ. γ')

Ἐπάρουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ εὐγένεια εἴμπορεῖ νὰ βλάψῃ πολὺ. Ἀκούσαντες τὴν γαλλικὴν λέξιν παρ-υτῶν, ἡ ὁποία ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ, οἱ Μαροκινοὶ ἐσταμάτησαν. Ἀφοῦ ὠμιλοῦσε γαλλικά, τὸ παιδί ἐ-

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Κατόπιν, ὅλη ἡ παροικία ἀπεχαιρέτησε μὲ συγκίνησιν τὸν μικρὸν Γάλλον καὶ τῷ ἠύχηθη καλὴν ἐπιτυχίαν.

—Μικρέ, τῷ εἶπεν ἐπισημως ὁ ἰατρός, ἐνθυμοῦ ὅτι κρατεῖς εἰς τὰ χέρια σου τὴν τύχην ὄλων τῶν συμπολιτῶν σου!

—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Λουλού μὲ σθένος, μόνον ὁ θάνατος θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιδώσω αὐτὸ τὸ γράμμα!

—Μπράβο, Λουλού! θαυμάσια, παιδί μου! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης, μὲ εὐκρινῆ θαυμασμόν, θλιβὼν τὸν μικρὸν τοῦ φίλου εἰς τὰς ἀγκάλας του.

—Εὐχαριστῶ, δασκαλέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Λουλού κ' ἐλπίζω νὰ δεῖξω ἀντάξίός σου!

«Ὡ, παρτὸν!»

Μετ' ὀλίγον, ὁ υἱὸς τοῦ κ. Ρισανέλ, ἐξελθὼν ἀπὸ ἓνα παράθυρον εἰς τὸν δρομίσκον ποῦ εἶπαμεν, εὐρέθη μόνος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιμημένης πόλεως, ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον, ποῦ τοῦ ἔκακε τὸν λαιμὸν καὶ τὰς γυμνάς κνήμας.

Ἦτο φορτωμένος καὶ μὲ δύο καλάθια, κρεμασμένα ἀπὸ ἓνα ξύλον, ποῦ ἐστηρίζετο εἰς τοὺς ὤμους του, γεμάτα δαμάσκηνα καὶ πορτοκάλια.

Ὁ δῆθεν ὀπωροπώλης ἐστηρίχθη ὀλίγον εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῖχον τοῦ Προξενείου, —τελευταῖον καταφύγιον, τὸ ὁποῖον ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ ἐγκαταλεῖψῃ, —ἀλλ' ἐπῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασίν του καὶ ἀνακαλῶν ὄλον του τὸ θάρρος, ἐψιθύρισε:

—Ἐμπρός! πρέπει νὰ δείξω τοῦ Τζούλη καὶ τοῦ

«Ἐτρεχεν εἰς ἓνα δρόμον, ἐν τῷ μέσῳ κήπων...» (Σελ. 327, στ. γ')

Ἐπάρουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ εὐγένεια εἴμπορεῖ νὰ βλάψῃ πολὺ. Ἀκούσαντες τὴν γαλλικὴν λέξιν παρ-υτῶν, ἡ ὁποία ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ, οἱ Μαροκινοὶ ἐσταμάτησαν. Ἀφοῦ ὠμιλοῦσε γαλλικά, τὸ παιδί ἐ-

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπήγγαινε καλά. Ὅλοι οἱ Μαροκινοὶ ἀνεπαύοντο, ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὰ δένδρα ἢ ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῶν πυλῶν, καὶ δὲν ἀνησυχούσαν διόλου, βλέποντες διερχόμενον ἐμπρὸς των τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἰθαγενῆ ὀπωροπώλην.

Ὅπως ὁ Λουλού ἤμπόρεσε νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν παραμιγρὰν ὑπόψιν, ὅλας τὰς συνοικίας τῆς ἐπάνω πόλεως καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἀγορᾶς.

Ἐδῶ ἡ κίνησις, ἡ τύρῃ ἦτο μεγάλη. Διότι οἱ ἐπαναστάται ἐξηκολούθουν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς λεηλασίας.

Ὁ Λουλού ἐνέπεσε διαδοχικῶς εἰς δύο ὁδὰς ἀγρίων, πρὸ τῶν ὁποίων ἐκλείοντο τὰ μαγαζιά καὶ οἱ πωληταὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, ἤτουντες ἔλεος. Ἄλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἐφείδοντο οὐδενός· καὶ ἀφοῦ ἐλεηλάτουν ἓνα σπῆτι ἢ ἓνα μαγαζί, τοῦ ἔδαζαν ἔπειτα φωτιά.

Αἱ ταραχώδεις αὐταὶ σιγητὴ ὑπῆρχαν ἡ σωτηρία τοῦ Λουλού, διότι κανεὶς δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὸν προσέξῃ. Ὅπως ὁ μικρὸς ὀπωροπώλης, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη ὅτι θὰ συνελαμβάνετο ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας, ἀνεθάρρησεν. Ἦτο βέβαιος τώρα, ὅτι ἡ στολή του τὸν ἐξησφάλιζε τελείως. Ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς μισητοὺς ἐκείνους «Ρουμί» (Ἑβραπαίους), τῶν ὁποίων εἶχον ὀρκισθῆ τὸν θάνατον!

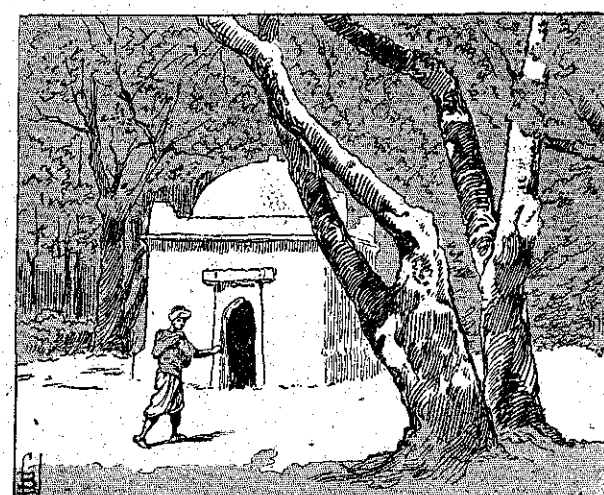
Ἦδη, εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ κεντρικοῦ δρόμου, ὁ Λουλού ἔβλεπε τὴν θάλασσαν. Ὅπως τὸν εἶχαν συμβουλευσῇ, ἡτοιμάζετο νὰ διευθυνθῇ δεξιᾶ, διὰ νὰποφύγῃ τὸν λιμένα, ὅταν ἐσκούντησεν ἐξ ἀπροσέχιας μὲ τοκαλαθὶ του μερικουσίθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι διήρχοντο τρεχόντες.

—Ἄ! παρ-υτῶν! ἔκαμνε ἀσυλλόγιστα ὁ Λουλού. Ἐπάρουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ εὐγένεια εἴμπορεῖ νὰ βλάψῃ πολὺ. Ἀκούσαντες τὴν γαλλικὴν λέξιν παρ-υτῶν, ἡ ὁποία ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ, οἱ Μαροκινοὶ ἐσταμάτησαν. Ἀφοῦ ὠμιλοῦσε γαλλικά, τὸ παιδί ἐ-

κεῖνο δὲν ἦτο μαροκινόπουλον· ἦτο ξένος, Ρουμί μετημφιεσμένος, κατάσκοπος...

Ὁ Λουλού παρατήρησεν, ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς συνεσκέπτοντο καὶ τὸν ἐδειχναν θυμωμένοι μὲ τὸ δάκτυλον. Ἐνόησε τότε τὴν ἀνοήσιαν ποῦ ἔκαμε καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, διὰ νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον ἐκεῖνον ὄμιλον.

Ἄλλ' οἱ Μαροκινοὶ, τῶν ὁποίων ἡ ὑπόψια ἐπεβεβαιώθη διὰ τῆς φυγῆς, ἔτρεξαν κατόπιν του.

«Τὸ πλάμι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ὠδήγησεν ἡ καλὴ του τύχη...» (Σελ. 328, στ. β')

Ὁ Λουλού, βλέπων ὅτι τὸν κυνηγούν, ἐνόησε τότε, ὅτι ἡ σωτηρία του ἐξηστᾶτο μόνον ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Εὐτυχῶς ἔτρεχε καλά. Εἰς τὸ τρέξιμον ἐπερνούσε ἀκόμη καὶ τὸν Τζούλην. Ἐπῆρε λοιπὸν, μὲ ὄλον του τὴν ταχύτητα, τὸν κατωφερῆ δρόμον ποῦ ἠνοίγετο ἐμπρὸς του καὶ ἔδραζεν εἰς τὸν λιμένα. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ καλάθια μὲ τὰ ὀπωρικά τὸν ἐδυσκόλευαν κ' ἔβλεπεν ὅτι, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι Μαροκινοὶ τὸν ἐκυνηγούσαν ὄλον ἐν ἀπὸ πίσω, ἄλλοι ἤρχοντο ἀπὸ ἐμπρὸς, διὰ νὰ τῷ φράξουν τὸν δρόμον, ἐπέταξε τὰ καλάθια τὸν εἰς τὰ πόδια τῶν διωκτῶν του καὶ, ἐλευθερὸς πλέον ἀπὸ αὐτὸ τὸ φορτίον, ἔστριψεν ἀποτόμως εἰς ἓνα δρομίσκον ἀριστερᾶ.

Πρὸς στιγμὴν ἤλπισεν, ὅτι οἱ διωκταὶ του τὸν ἔχασαν. Ἄλλα μετ' ὀλίγον, εἶδε πάλιν ὀπίσω του, εἰς ἀπόστασιν μόλις πενήντα μέτρων, τὰ λευκὰ βουρνούζια ποῦ τὸν ἐκυνηγούσαν.

Ἦρξισε νὰ κουράξεται, τὰ πόδια του ἔτρεπαν, τὸ κεφάλι του ἐγύριζε... Μ' ὅλα αὐτὰ, στηριζόμενος ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ ἓνα πολύτιμον γράμμα, ὁ μικρὸς ἐξηκολούθη νὰ τρέχῃ.

Τώρα πλέον εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἔτρεχεν εἰς ἓνα δρόμον χαραγμένον ἐν τῷ μέσῳ κήπων, ἐλαφρῶς ἀνωφερῆ, πρὸς τὸ ὄροπέδιον, τὸ ὁποῖον δεσπόζει τῆς Καζαμπλάκας.

Δὲν ἤξευρε ποῦ πηγαίνει, δὲν ἐσκέπτετο πλέον τίποτε, δὲν ζήσθαινε οὔτε κἀν τὸν κόπον. Ὅλη του ἡ θελήσει εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὰ πόδια, τὰ ὅποια ἐκινούντο ἀπεγνωσμένως.

Ἀλλὰ μὲ ἄλας του τὰς προσπαθείας, ἡ ἀπόστασις ποῦ τὸν ἐγώριζεν ἀπὸ τοῦ Μαροκινῶς ἤλαττουτο ὁλονέν, καὶ ἤδη ἤκουεν εὐκρινῶς τὸν κρότον τῶν βηματίων των. Θὰ τὸν ἐφθαναν, θὰ τὸν ἐπιαγαν...

Τὸ τζαμί τοῦ Μουλαί-Ἐδρίς

Ἀλλ' ἰδοῦ, ἐμπρός του, εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου, παρουσιάζεται ἐν οἰκοδόμημα, μισοκρυμμένον μέσα εἰς δένδρα.

Εἶνε τετράγωνον, πρασινοβαμμένον καὶ στολισμένον μ' ἓνα πανύψηλον μιναρέν. Ἡ θύρα του εἶνε ὀλάνοικτη καὶ ὁ Λουλού τρέχει πρὸς αὐτήν, ὅπως ἀλαλιασμένο ἐλάφι, ποῦ καταφεύγει ὁπουδήποτε διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς σκύλους ποῦ τὸ κυνηγοῦν.

Εἰσέρχεται, κυττάζει γύρω του διὰ νὰ εὕρῃ καμμίαν διέξοδον, καὶ βλέπει ὅτι εὐρίσκειται μέσα εἰς ἓνα τζαμί, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τάφος, σκεπασμένος μὲ τάπητας καὶ μὲ σημαίας. Ὅλο-γυρα καίουν κανδήλαι. Ὁ Λουλού κατάκοπος, ἐξαντλημένος, πίπτει εἰς τὰς βαθμίδας αὐτοῦ τοῦ μνημείου. Καὶ περιμένει μὲ ἀγωνίαν τὴν ἀφιξίν των θυμίων του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καμμίαν πλέον δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ, ἀφοῦ εἰσῆλθεν ὡς εἰς παγίδα εἰς τὸ ἀδιέξοδον ἐκεῖνο τζαμί.

Ἀλλὰ περνοῦν πολλά λεπτά, χωρὶς νὰ ἰδῆ κανένα... Καὶ ὅμως οἱ ἐχθροὶ δὲν ἀπείχον παρὰ ὀλίγα θήματα καὶ θεβαιότατα τὸν εἶδαν ποῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τζαμί.

Ἀναθαρσάσας ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν, ὁ Λουλού ἐσηκώθη, διὰ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν.

Ὅ, τι εἶδε τότε, τὸν καθήλωσε κατὰ-πληκτον εἰς τὸ κατώφλι: Οἱ Μαροκινῶι ποῦ πρὸ ὀλίγου τὸν κατεδιώκον, ἐστέκοντο τώρα ἀκίνητοί, συμμένοι, εἰς εὐλαθεὴ στάσιν προσευχῆς, πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἱεροῦ, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἐτολμοῦσαν, ὡς φαίνεται, νὰ εἰσέλθουν.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὴν προσευχὴν των, ὁ Λουλού τοὺς εἶδε νὰ στρέψουν τὰ νῦτα καὶ νὰ πέρχωνται βραδέως, συνομιλοῦντες μεταξὺ των δυνατὰ.

Ὁ σεβάσμιος γέρον ἐκτύπηε τὸν Λουλού... (Σελ. 328, στ. γ')

Μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν, ὁ δὲ Λουλού, χωρὶς νὰ ἐνοῆ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, εὐρέθη μόνος εἰς τὸ ἔρημον τζαμί.

Ἀλλὰ τὸ τζαμί αὐτό, εἰς τὸ ὅποιον τὸν ὠδήγησεν ἡ καλὴ του τύχη, ἦτο ἀσυλὸν ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον. Κανεὶς Μαροκινὸς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ, διὰ νὰ συλλάβῃ ἓνα ἐχθρὸν ποῦ κατέφυγεν ἐκεῖ, εἴτε ἰθαγενῆ, εἴτε ξένον. Ἀπὸ τὰ ὀνομαστότερα τοῦ Μαρόκου, τὸ τζαμί τοῦ Μουλαί-Ἐδρίς, μὲ τὸν ἐντὸς αὐτοῦ ἅγιον τάφον, ἔγεινε τώρα τὸ ἀσυλὸν καὶ ἡ σωτηρία τοῦ καταδιωκόμενου μικροῦ Εὐρωπαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ ΠΡΩΤῆ ΚΑΝΟΝΙΑ Τὸ φυλακτὸν

Ἄμα ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ διωκταὶ του ἔφυγαν, ὁ Λουλού ἔπεσε πάλιν εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ τάφου καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ. Ἡ κούρασις του ἦτον τόσο μεγάλη,

ὥστε, μὲ ὄλους του τοὺς φόβους, ὁ μικρὸς ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον, ταραχμένον καὶ πυρετώδη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ἐντράπη καὶ ἐθύμωσε πολὺ μὲ τὸν ἑαυτὸν του δι' αὐτὴν τὴν ἀδυναμίαν, σπεύσας δὲ νὰ ἐρευνησῇ τὰ θυλάκιά του, ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Προξένου ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐκεῖ. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ὕπνος ἐκεῖνος τὸν ἐξεκούρασε καὶ μὲ περισσοτέραν γαλήνην ἠμπόρεσε νάντικρύσει τὴν κατάστασιν.

— Πρέπει νὰ ξεκινήσω πάλι, ἐσυλλογίσθη, καὶ τὸ γρηγορώτερον! Φθάνει νὰ ἐφυγαν πραγματικῶς οἱ καταραμένοι αὐτοὶ Μαροκινῶι καὶ νὰ μὴ μὲ φυλάγουν παρὰ κάτω, κρυμμένοι στὰ δένδρα. Γιατί ὅμως δὲν μ' ἐπιασαν ἐδῶ, ποῦ τοὺς ἦταν τόσο εὐκολο;

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις, ὁ μικρὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ τζαμί καὶ εἶδεν, ὅτι ἔξω ἦτο ἀκόμη ἀρκετὰ σκοτεινὰ, ὥστε νὰ μὴ τὸν διακρίνουν οἱ ἐχθροὶ του, καὶ ἂν πράγματι τὸν παραφύλαττον κάπου κρυμμένοι.

Ὑπὸ τὴν λευκὴν λάμπην τῆς χαραυγῆς, εἶδε τὴν θάλασσαν δεξιᾷ του καὶ ἀπεφάσισε νὰ διευθυνθῆ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Καὶ ἀκριβῶς, ὀλίγα θήματα μακρὰν τῆς θύρας τοῦ τεμένους, διεκρίνεν, ἐπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, μίαν χαλικιώδη ἀτραπὸν, ἡ ὅποια καθήρχετο πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἀλλ' ἐνῶ, μετὰ τελευταῖον βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ κτίριον ποῦ τὸν ἔσωσεν, ἠτοιμάζετο νὰ γυθῆ εἰς τὰ δένδρα καὶ νὰ συρθῆ μέχρι τῆς ἀτραποῦ, ἠκούσεν ἔξωφρα κρότον παντουφλῶν, αἱ ὅποιοι ἐσύροντο βραδέως ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ τεμένους.

Συγγρόνως παρυσίασθη ἐμπρός του ἓνας γέρον, φορῶν καφτάνι κυανοῦν καὶ κρατῶν ἓνα φανάρι.

Ὁ σεβάσμιος αὐτὸς γέρον, προφανῶς ἱερωμένος, μὲ ἀγαθὴν καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, ἐκτύπηεν ἐπὶ πολὺ τὸν Λουλού, περιφέρων τὸν φανὸν πρὸ τοῦ προσώπου του. Δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔγῃ ἐχθρικός διαθέσει. Ἀπεναντίας τὰ κινήματά του ἦσαν ἤρεμα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γλυκυτάτη.

Τοῦ ὠμίλησεν εἰς τὴν γλῶσσάν του: ἄλλα βλέπων ὅτι ὁ μικρὸς δὲν τὸν ἐνοουσε, περιωρίσθη νὰ ὑψώσῃ ἀνωθὲν τοῦ τῆν χεῖρα ἐν εἰδει εὐλογίας.

Ὁ Λουλού δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ φύγῃ καὶ ἐστέκετο παρακλουθῶν καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τοῦ γέροντος, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ γελαστὸν πρόσωπον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἐνεθάρρυνεν.

Ὁ γέρον ἐπῆγεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ, ἐπίσω ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ ἐπῆρεν ἓνα πρᾶγμα, τὸ ὅποιο, ἐπιστρέψας, ἔτεινεν εἰς τὸν Λουλού. Ἦτο ἓνα κομμάτι σαβίδι, παλαιόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν χαραγμένα γράμματα ἀραβικά. Ὁ Λουλού δὲν ἤξευρε διατί ὁ γέρον ἐπέμενε νὰ πάρῃ ἐκεῖνο τὸ παληοῦλο, ἠναγκασθη ὅμως νὰ ἀπακούσῃ εἰς τὰ ἐπιτακτικὰ νεύματα τοῦ ἱερωμένου καὶ ἔδοκίμασε διελὰ-δειλὰ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ γέρον δὲν τὸν ἠμνόδισε. Τὴν στιγμὴν μόνον ποῦ ἐξῆρχετο, τῷ εἰδει ἓνα κομμίον δένδρου, τοποθετημένον ἐν εἰδει τραπεζῆς ἢ δίσκου παρὰ τὴν θύραν, καὶ ἐφάνη προσκαλῶν αὐτὸν νὰ ποθέσῃ ἐκεῖ τὴν προσορῶν του.

Ὁ Λουλού, εὐχαριστήμεγος ποῦ ἐγλύτωσε τὸσον εὐθυνα, ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἐν ἀπὸ τὰ χρυσᾷ νομίσματα, τὰ ὅποια τῷ εἶχε δώσει ὁ κ. Μέρλ, καὶ τὸ ἔριψεν ἐπὶ τοῦ κορυοῦ. Μετὰ τούτο ἐξῆλθε, προπεμπόμενος ἀπὸ τὰς εὐχαριστίας τοῦ γέροντος, εἰς γλῶσσαν πάντοτε ἀραβικήν.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Λουλού, ὅταν

Ἐβίβασε τὰς ἀραβικὰς λέξεις... (Σελ. 329, στ. α')

εὐρέθη ἔξω, ἦτο νὰ πετάξῃ τὸ «παληο-σάνιδον»· εἵπειτα ὅμως τὸ μετανόησε καὶ τὸ ἐφύλαξε.

— Ποῖος ξέρει, ἐσυλλογίσθη ἴσως εἶνε καλλίτερα νὰ ἔχω ἐπάνω μου αὐτὸ τὸ φυλακτὸ.

Καὶ πραγματικῶς, καθὼς θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον, τοῦ ἐχρησίμωσε πολὺ.

Χωρὶς ἐμπόδιον πλέον, ὁ Λουλού ἐφθασεν εἰς τὴν παραλίαν, καθ' ἣν ὦραν ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐφώτιζε τὸν ἀπόπλουον δεκάδος ἀλιευτικῶν πλοιαρίων, μὲ ὑψηλὰς πῦρας καὶ κόκκινα πανιά.

Ἐδίστασε μίαν στιγμὴν νάποταθῇ εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀλιεῖς καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν ὠδηγήσῃ εἰς τὸν «Γαλιλαῖον».

Ἀφοῦ ὅμως ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἦτο πλέον ἀσφαλὴς εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ εἰς τὴν ξηρὰν, ἐπλησίασεν ἓνα καὶ τῷ εἰδείξε μὲ νεύματα, ὅτι ἤθελε νὰ μῆ εἰς τὸ πλοιαρίον του.

Ὁ Μαροκινὸς ἐκτύπηε μὲ περιέργειαν καὶ μὲ ὑπόβριαν τὸν μικρὸν αὐτόν, ὁ ὅποιος ἐφορούσε μαροκινὰ, ἀλλὰ δὲν ὠμίλοῦσε... Καὶ ἐφαίνετο ἐλάχιστα διατεθειμένος νὰ δεχθῆ τὴν πρότασίν του, μὲ ἄλλα τὰ χρυσᾷ νομίσματα ποῦ τοῦ εἰδείχεν ὁ Λουλού.

Εὐτυχῶς, ἐκεῖ ποῦ ἔφαγγεν εἰς τὰ θυλάκιά του διὰ νομίσματα, ὁ μικρὸς ἐβγαλε καὶ τὸ φυλακτὸν, ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ὁ γέρον τοῦ τζαμιοῦ.

Μόλις τὸ εἶδεν ὁ ψαρῆς, ἀμέσως ἤλλαξε στάσιν. Ἐδίβασεν, ὡς νὰ ἔκαμνε τὴν προσευχὴν του, τὰς ἀραβικὰς λέξεις, τὰς χαραγμένας ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ κατόπιν, μὲ πρόθυμον κίνημα, εἰδείξε τὴν ψαρόβαρκάν του εἰς τὸν Λουλού.

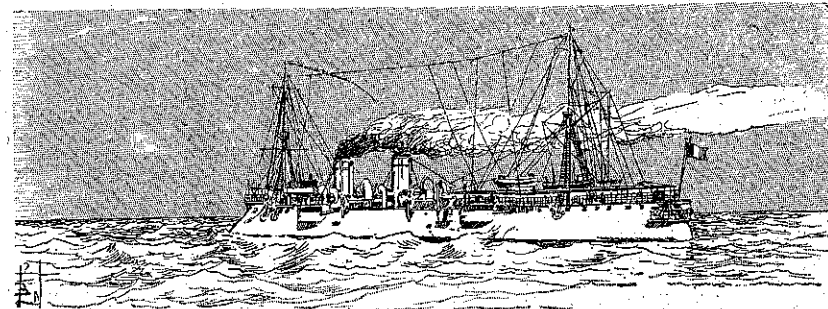
Ὁ μικρὸς ἔσπευσε νὰ ἐπιβιβασθῇ. Καὶ τὸ πλοιαρίον μὲ τὸ κόκκινον πανί, τὸ κολπούμενον ἀπὸ ἐλαφρὸν ἀνεμὸν, ἐξέπλευσεν ἀμέσως πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἐνῶ ὁ Λουλού, ἐκπληκτος καὶ ἀπορῶν, ἔσφιγγεν εἰς τὰ χεῖρα του τὸ «παληοσάνιδον», τὸ ὅποιον ἐβλεπε πραγματικῶς νὰ κάμῃ θαύματα...

Ὁ Γαλιλαῖος. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν ψαρῆν, ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γαλι-

κὸν πολεμικόν· ἀλλὰ, μὲ ἄλας τὰς ἐκατέρωθεν προσπαθείας, ἡ συνεννόησις ἦτο ἀδύνατος.

Εἰς μάτην ὁ Λουλού ἐπρόφερε καθαρῶτα τὴν λέξιν «Γαλιλαῖος», εἰς μάτην ἔκαμνε μὲ τὰ χεῖρά του τὸ σῆγμα ἐνὸς μεγάλου πλοίου· ὁ Μαροκινὸς δὲν ἐνόουσε ποῦ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, ὁ ἐπιβάτης του.

Ἐξάρνα, ἐκεῖ ποῦ ἐπήγγιζαν ἀσκό-

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἦτο πράγματι πολεμικόν... (Σελ. 329, στ. β')

πως, ὁ Λουλού διεκρίνεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν φαῖν ὄγκον ἐνὸς πλοίου, τὸ ὅποιο ὑπέθεσεν, ὅτι ἤμποροῦσε νὰ ἦτο ὁ «Γαλιλαῖος». Τὸ εἰδείξεν εἰς τὸν ψαρῆν καὶ τὸν διέταξε διὰ νεύματος νὰ διευθύνῃ τὴν βάρκαν του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Μαροκινὸς ὑπήκουσε καὶ, μὲ μεγάλην του χαρὰν, ὁ Λουλού εἶδε μετ' ὀλίγον, ὅτι τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἦτο πράγματι πολεμικόν.

Ναὶ μὲν δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τοῦ τέτοιου πλοῖου εἰς τὸ Παρίσι, τὸ ἐγνώρισεν ὅμως ἀπὸ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς περιγραφὰς τῶν βιβλίων του.

Ἰδοῦ αἱ δύο καπνοδόχοι, ποῦ ὁμοιάζουν μὲ πελώρια σιγᾶρα· ἰδοῦ οἱ πυργίσκοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προβάλλουν τὰ στόμια τῶν τηλεβόλων· ἰδοῦ, τέλος, εἰς τὴν πῦραν, ἡ τρίχρους σημαία τῆς Γαλλίας, κυματίζουσα εἰς τὸν ἀνεμὸν! Μετὰ κόπου ὁ Λουλού συγκρατεῖ κραυγὴν χαρᾶς. Μόλις ἀπέχει τώρα διακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ θωρηκτὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εἰμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τοὺς ναῦτας μὲ τοὺς μεγάλους κυανοὺς κολλάρους. Ἀκούει ἐπίσης τὴν σφύρικτραν τοῦ ὑπαξιωματικοῦ, ὁ ὅποιος διευθύνει τοὺς χειρισμοὺς καὶ ἀνωθεν, ὑψηλὰ, βλέπει καθαρὰ τοὺς ἀξιωματικούς, οἱ ὅποιοι, μὲ τὰς λευκάς των στολάς, περιφέρονται ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ὁ μικρὸς εἶχε βγάλῃ τὸν κεφαλόδεσμὸν του. Καὶ κρῶζων ὁλονέν μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν, ἔσειεν ὡς σημαίαν τὸ λευκὸν ὑφασμα, διὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν Γάλλων.

Οἱ ἀξιωματικοί, ἀπὸ τῆς γεφύρας, δὲν ἤρρηξαν νὰ παρατηρήσουν τὸ πλοιαρίον καὶ τὸν μικρὸν, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο θέλων νὰ ἐπικοινωνήσῃ

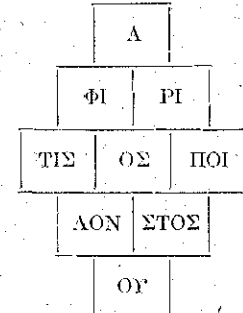
τὴν ἀρχὴν δὲν ἔδωσαν μεγάλην προσοχὴν, νομίσαντες ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἐκείνους πωλητάς, οἱ ὅποιοι καταδιώκουν πάντοτε τὰ μεγάλα πλοῖα μ' ἐπιμονὴν καὶ μὲ αὐθάδεια. Κάποιος ὅμως, εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμναν ἐντύπωσιν τῆς πλησιέστερας νεύματα τοῦ παιδίου, τὸ ἐκτύπηε μὲ τὰς ναυτικὰς του διόπτρας. Τότε

ὁ Λουλού, βλέπων ὅτι τὸν κιαλάρουν, ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ στήθος του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Προξένου καὶ τὴν ἔσειεν ἀνωθὲν τῆς κεφαλῆς του, πρὸς τὴν διευθυνοῖν τοῦ θωρηκτοῦ.

(Ἔπειτα συνέχεια)

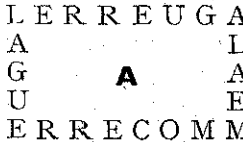
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ ἐν γνωστότατον ἀρχαῖον γινωμικόν.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Δύσεις τοῦ 44ου φύλλου

α'.) Ἐλαφος, δορκάς, κάμηλος, ταῦρος, ἀγέλας, πρόβατον. — β'.) Les mains noires font manger le pain blanc.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1915

Δώρα 1700 δρ. δια τους τυχηρούς και βραβεία από δρ. 3 έως 52,50 δι' όλους

Η Διάπλασις της όποιας τώ 36ον έτος λήγει την 30 Νοεμβρίου, σας προσκαλεί ν' ανανεώσετε την συνδρομήν σας δια τώ 37ον έτος (1915), τώ όποιον όρχίζει από 1ης Δεκεμβρίου.

Η Διάπλασις δέν είναι φέτος εις θέσιν να σας κάμη πολλάς ύποσχέσεις. Αφ' ένός ό διωγμός και ή κατάρχησις των ξένων ταχυδρομείων έν Τουρκία, ή όποία την άπεστέρησεν όλων σχεδόν των εκεί συνδρομητών της' αφ' άλλέρου ό πόλεμος, ό όποϊός της απέκλεισεν όλον σχεδόν τώ Έξωτερικόν, (διού δέν ύπάρχει πλέον τρόπος άποστολής χρημάτων,) κατεβίβασε τάς εισπράξεις της εις τώ ήμισυ. Είμφορεί να ειπή, ότι δέν έχει πλέον παρά μόνον τούς συνδρομητάς και τούς αγοραστάς τού Έσωτερικου. Υπό τοιούτους όρους άδυνατεί βεβαίως να προβή εις καινοτομίας και βελτιώσεις, οι δε φίλοι της πρέπει να είναι και πολύ εύχαριστημένοι, εάν έξακολουθήσιν την τακτικήν της ένδοσιν, εις όκτα σελίδα φυλλάδια, μέχρι τέλους της κρίσεως. Ούχ ήττον έλπίζει, ότι δια της θερμής αυτών ύποστηρίξεως, δια της προθύμου ανανεώσεως της συνδρομής των και προπάντων δια τού γενηαίου των ξεσπαθώματος, θα δυναθώ νάντιμετωπίσῃ τάς περιστάσεις ούτως ώστε, εύθως μετά την άποκατάστασιν των πραγμάτων, να είναι εις θέσιν να κάμη πολλά. Ακριβώς δε ή άγάπη των φίλων της εις αυτήν την δυσχέρειαν θα φανή.

Η Διάπλασις διατηρεί αναύξητον πάντοτε την μικράν συνδρομήν της. — 8 δραχμάς δια τώ Έσωτερικόν και 10 φράγκα δια τώ Έξωτερικόν, — ή όποία παρέχει εις τούς συνδρομητάς τρία προνόμια άπέναντι των κατά φύλλον αγοραστών.

Η Διάπλασις, δια νάνταμειψή τον ζήλον των προθυμοτέρων συνδρομητών της, θα διανεμή και φέτος ΔΩΡΑ ΛΕΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ εις πέντε Κληρώσεις. Έκ τούτων ή μία θα είναι Έξαιρετική Κληρώσις και θα γίνη εύθως την πρώτην έβδομάδα τού Δεκεμβρίου. Εις την κληρωτίδα θα θεθούν οι αριθμοί όλων όσων άνενώσαν ή θάνανέωσαν την συνδρομήν των, έτησίαν ή έξάμηνον, μέχρι της 30 Νοεμβρίου έννεστώτος έτους, θα κληρωθώ δε εις μόνος, ό όποϊός ή ά κερδίση:

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τού Δανείου Κτηματικής Πίστewos της Έθνικής Τραπεζής ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 με τόκον δραχμών 2.50 έτησίως και μ' έπίδοτα ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εις έκάστην των άλλων τεσσάρων Κληρώσεων, εις 50 κερδίζοντας αριθμούς θα δοθούν διάφορα δώρα, αξίας 400 δραχμών (δια κάθε Κληρώσιν), των όποιων κατάλογος έδημοσιεύθη εις την

σελίδα 276 τού 34ου φύλλου, θά δημοσιευθώ δε και εις τώ προσεχές.

- Η Α' Κληρώσις θα γίνη την 15 Ιανουαρίου, Η Β' Κληρώσις θα γίνη την 15 Απριλίου, Η Γ' Κληρώσις θα γίνη την 15 Ιουλίου, και Η Δ' Κληρώσις θα γίνη την 15 Οκτωβρίου.

Εις έκάστην των Κληρώσεων τούτων θα συμμετάσχουν οι έχοντες προσληρώση συνδρομήν έτησίαν, έννεάμηνον, έξάμηνον ή τρίμηνον, έντός της όποίας θα συμπεριλαμβάνεται ή ήμέρα καθ' ήν θα γίνεταί ή Κληρώσις.

Ο αριθμός της άποδείξεως πληρωμής έκάστου συνδρομητού, είναι και ό αριθμός τού Λαχείου. Η δε άπόδειξις αυτή θα πληροφρη τόν συνδρομητήν ακριβώς εις πάσας και ποίας Κληρώσεις δικαιούται να λάβη μέρος, αναλόγως τού χρόνου καθ' όν έγγραφέται και της διαρκείας της συνδρομής του. Έγνωσεϊτε, ότι όχι μόνον οι ανανεώνοντες την συνδρομήν των, αλλά και οι νέοι έγγραφόμενοι συνδρομηταί, είτε άπευθείας, είτε δια Έσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος εις τάς Κληρώσεις των Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Και τώ μόν Λαχείον είναι δια τους τυχηρούς. Αλλά δι' όλους έν γένει τούς προθύμους ύπάρχει και έν δώρον, τώ έξής: Τούς 7 τόμους "Διαπλάσεως," των έτών 1899 έως 1905, ών έκαστος τιμάται δραχμάς 7, οι έγγραφόμενοι ή ανανεώνοντες την συνδρομήν των μέχρι της 30 Νοεμβρίου έννεστώτος έτους, δικαιούνται να τούς πάρουν, όλους μαζί ή όσους θέλουν προς δραχμάς 4 έκαστον, (και χρυσόδετον άντι δρ. 7.) Τούς δε 9 τόμους των έτών 1906 έως 1914, ών έκαστος τιμάται δραχμάς 8, προς δραχμάς 4,50 έκαστον (και χρυσόδετον άντι δρ. 7,50). Προς τούτο διετέθησαν 50 αντίτυπα έκάστου των άνωτέρω τόμων, (έν όλω τόμοι 800) δια να πωληθού μόνον εις τούς ώς άνω προνομιούχους συνδρομητάς και μόνον μέχρι της 30 Νοεμβρίου. (Μετά την προθεσίμιαν αυτήν, ή μετά την έξάντηλσιν των 50 αντίτυπων έκάστου τόμου, τώ προνόμιον πάυει). Οι τόμοι αυτοί είναι 16. Και άν π. χ. τούς παραγγείλη κανεις όλους, θα έχη εύθως μίαν έκπτώσιν, ένα δώρον από 52,50 δραχμάς.

Αι άνω τιμαί είναι δια τους παραλαμβάνοντας τούς τόμους έκ τού Γραφείου. Οι παραγγέλλοντες όμως να σταλούν ταχυδρομικώς, πρέπει να προσθέτουν δια ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 οι έν τώ Έσωτερικώ και φρ. 1 οι έν τώ Έξωτερικώ.

Αλλ' ανεξαρτήτως δώρων και λαχείων, ή έγκαίριος ανανεώσις της συνδρομής είναι τώ πρώτον καθήκον κάθε καλού συνδρομητού. Και αυτό τώ καθήκον προσκαλώ τούς φίλους μου να εκπληρώσουν ύσων τώ δυνατόν ένωρίτερα φέτος, με προθυμίαν μεγαλητέραν και από άλλοτε, ένεκα τού έξαιρετικου των περιστάσεων.

Δελτία Έγγραφής θά σας μοιράσω με αυτό ή με τώ έρχόμενον φύλλον. Αλλά γνωρίζετε, ότι τώ Δελτίον δέν είναι άπαραίτητον. Μία έπιστολή είμφορεί έξάίρετα να τώ αντικαταστήσῃ, ό δε άσφαλέστερος τρόπος της άποστολής χρημάτων, είναι ή Ταχυδρομική Έπιταγή.

Είμφορός λοιπόν! Σας περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατήρ μαλώνει την Έλενίτσα πού τραβή της γάτας την ουρά. Και ή Έλενίτσα, θυμωμένη, λέγει: — "Ας τραβήξῃ επιτέλους κ' εκείνη τή δική μου!...."

Εστάλη υπό της Νύμφης τού Αρμυού

Εις τώ μάθημα της Γεωγραφίας. Ο Διδάσκαλος: — Ποία είναι ή πρωτεύουσα της Ούγγαρίας; Ο αμελής: — Ο συμμαθητής του, από πίσω τού ψιθυρίζει: — Βούδα - Πέστη... Βούδα... Ο αμελής: — Βούδα! Ο συμμαθητής, συμπληρώνων: — Πέστη! Ο αμελής, θυμώνων: — Την είπα!

Εστάλη υπό τού Δαφνοστεφούς Βασιλέως

Ο Καθηγητής προς την άμελή Τάχην: — Κρίμας εσε! Στην ηλικία σου ό Ουάιγκτων ήτο Έπιθεωρητής. Και ό Τάχης: — Μάλιστα! αλλά και στην ηλικία σας, ήτο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών!

Εστάλη υπό της Πριγκιπίσσης των Δολλαρίων

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 141ου ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914

[Ίδε Διάπλωση τού 1913, σελ. 395].

Έκ των δύο αριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ό πρώτος δηλοεί πάσαι Άσκήσεις τού διαγωνιζόμενου ένκερίθησαν ως άπλώς δημοσιεύσιμοι, ό δε δεύτερος πάσαι έξ αυτών ήσαν έκτάκτως ώραιαί. Τώ άθροισμα των δύο αριθμών όρίζει την θέσιν τού διαγωνιζόμενου μεταξύ δε δύο έχόντων τώ ίδιον άθροισμα. προηγείται ό ήγων τόν δεύτερον αριθμόν μεγαλητέρον. — Ο τρίτος αριθμός με τώ Ε, δηλοεί τώ ποσόν των εις έκαστον άπονεμομένων δια την Συλλογήν των Ευστήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 16 έτών και άνω, καθώς και οι μη σημειωθέντες εις τώ τετράδιον των ήλικιών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφής Σημά, 14+10 [12E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλος Άργας, 15+9 [12E]. — Φάωρ, 11+11 [11E]. — Έκτός Διαγωνισμου: Τριανφία, 14+9 [11E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρωϊκή Σάμος, 14+8 [11E]. — Δοξασμένος Ρήνος, 14+7 [10E]. — Κόστας Τσαμπουλός, 15+6 [10E].

ΕΠΙΛΗΘΟΣ: Ρεύμα τού Βοσπόρου, 13+6 [9E]. — Στρατηλάτης της Μακεδονίας, 13+6 [9E]. — Έν τούτω Νίκω, 14+5 [9E]. — Πριγκιπίσσα των Δολλαρίων, 15+4 [9E]. — Δοδοναϊός, 13+5 [9E]. — Στρατηλάτης των Έλλήνων, 11+5 [8E]. — Τσελλή Νεράϊδα, 11+3 [7E]. — Πόγκων τού Βυζαντίου, 10+3 [6E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δόξα, 6+2 [4E]. — Σανθή Πουπέ, 7+1 [4E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (από 12—15 έτών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνικόν Ίδεώδες, 15+10 [12E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλλων Έφρευόνης, 15+7 [11E]. — Ο Νικητής, 15+6 [10E]. — Έκτός Διαγωνισμου: Βαλκαντική Συμμαχία, 14+9 [11E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διακονή Κωνσταντος, 15+5 [10E]. — Σύνταξη Άδρα, 14+4 [9E]. — Πουπουλένια, 12+5 [8E].

ΕΠΙΛΗΘΟΣ: Ατρούμητο Έυζωνάι, 12+4 [8E]. — Γενναίωπος Στρατηλάτης, 14+2 [8E]. — Ηρωϊς τού 21, 10+4 [7E]. — Ιστός

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμια: Άνθισμένη Λαγαριά, κ. (Α. Π.) Κόκκινη Άρεμώνη, κ. (Θ. Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιδυμούν νάνταλέξουν: ή Σανθή Νεράϊδα (0) με Λορελά, Μπομπουλίαν, Κωνσταντίνος Άργας, Βασίλειον Βουλγαροκτόνον.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Έλληνοπούλο τού Αίμου (Έστειλα φίλησέ μου τίν μικρόν Λάζαρον και πέσ του ότι τόν περιέμνω) Κόσσαν Κάλωμον (Έλαβα, εύχαριστώ) ύραισιτάη ή περιγραφή της έκδρομής). Αισθημα της Πατρίδος (ή έπιστολή σου δέν μ' έξάλισε διόλου χαίρω πού σ' εύχαριστήσαν τώσσην οι παλαιοί μου τόμοι) Πριγκιπίσσαν των Δολλαρίων (εύχαριστώ πολύ, και δι' όσα στέλλεις και δι' όσα γράφεις) Ποιμενίδα τού Όλύμπου (τό ψευδώνυμόν σου ένκερίθη εις τώ 42ον φύλλον δόγματι κυριακά γραμματόσημα, άπό Post-al-order δέν εκπίδονται έννεκα τού πολέμου) Έπαίτην τού Ωραίου (εφρόντισα) Γενναίωπος Στρατηλάτην (Έλαβα, εύχαριστώ) πραγματικώς, ή Γ' τάξις τού Γυμνασίου είναι πολύ δύσκολη και σου χρειάζεται ιδιαίτερα επιμέλεια φέτος) Θαλασσοπούλη τού Στόλου (Έλαβα εύχαριστώ) Έλληνικόν Ίδεώδες (δυστυχώς άόμνη άλλ' εις πρώτην ευκαιρίαν, κάποιον άπό αυτά θα δημοσιεύσω) Άλβαροκτόνον Ήπειροτήν (έλήφθησαν ή περί ής έρωτήσῃ, είναι συνδρομητρια με ψευδώνυμον) Μαμαροώμον Βασιληά (Έστειλα) Νέρονα (ώρατα αυτά πού μου έστειλες, μπράβο! και από τώ νέον έτος να πάρης αυτό τώ ψευδώνυμον) Ποδητήν Δόξαν (έξηντήθη) όταν ανατυπωθώ. θα σου στείλω) Έλένην Ι. Α. (χαίρω δια την άπόφασίν σου από 1ης Δεκεμβρίου λοιπόν, πού θα έχης και ψευδώνυμον, να λαμβάνης μέρος εις όλους τούς Διαγωνισμούς) Νισβήν (διεβίβασα τώ γράμμα σου πολύ με συνείνησαν αυτά πού μου γράφεις) εύχομαι να πραγματοποιήθῃ τώ όνειρόν σου) Ματωμένο Έξος. κτλ. κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδος Ήρώιδου την 13ην Οκτωβρίου 1914.

ΣΗΜΕΡΟΝ, ως βλέπετε, σας προσκαλώ και επίσημως νάνανέωσατε την συνδρομήν σας δια τώ μετ' άλλων αγορώνων νέον μας έτος. Δέν άμφιβάλλω λοιπόν ότι θα συμμορφωθήτε μ' έξαιρετικήν όλως προθυμίαν. όχι δια τώ δώρα και τώ προνόμια, αλλά δια την αγάπην σας προς την Διάπλωση, ή όποία, εις τάς δυσκόλους αυτές περιστάσεις, έχει τώσην άνάγκην άγάπης, έκδηλούμένης δι' έργοιν....

Οκτασέλιον τώ σημερινόν φυλλάδιον — τώ "άσπρο φωμί" της Φρόνσης, — άλλ' ούτε Άθηναϊκή Έπιστολή, ούτε Σελίς Συνεργασίας. Αυτά, δι' άλλων άκόμη καιρόν, θα τώ στερηθώ: διότι είναι άνάγκη να τελειωθώ έντός τού έτους τα δύο μυστηριώδη και να δημοσιευθών όλα ταποτελέσματα και αι Προκηρύξεις.

Ο Φάωρ προτείνει τώ έξής έπιστηγόν δια τόν τάφον τού άκούρος πινύγνους όμωύτος του:

Τώ γατακίω Φάωνι

Άντι να πέση ή Σακφά και να πνιγθ από κίμα, Έσε ό τώ μπανίω διάλεξες οκλήρον θάνατον μνήμο!

Ο ίδιος συμβουλεύει την ίδίαν να προσέχη τώρα την Νέλικε, δια να λήσῃ τούλάχιστον αυτή... Δέν άμφιβάλλω. Δοξασμένε Ρήνε, ότι ό Σύλλογός μας θα κάμη φέτος πολλά ξεσπαθώματα. Την "Στέλλαν Βιολάντη" (δηλαδή τώ διήγημα "Έρωσ έσταυρωμένος") και την "Μαρκαρίταν Στέρα", τώ μυστηριώδη, πολύ εύχαρίστος ό κ. Φαίωρον σου δίδει την άδειαν να τώ μεταφράσῃς ιταλικά. Άν όμως σου έξήγησαν από την Ιταλίαν τώ δράμα "Στέλλα Βιολάντη" ειπέ τους ότι, προς τώ παρόν δέν είμφορεί, διότι έχει αναλάβη μίαν άλλην ύποχρέωσιν.

Είμαι πολύ εύχαριστημένη, Σανθή Νεράϊδα, πού γράφεις έτσι συχνά. Δέν είμαι όμως της ίδέας νάλλάξῃς τώ ώρατόν σου ψευδώνυμον. Όσον δια τās Άσκήσεις σου, θα μου τās στείλῃς όλες μαζί όταν θα προκηρυχθώ ό σχετικός Διαγωνισμός. Πολλά χαίρετισματα στην άδελφή σου. Άνδία Αίθος, νομίζω ότι δέν πρέπει να δανείζης τώ φυλλάδιό σου εκεί πού σου τās λερώνουν και μάλιστα εκεί πού θα ήμπορούσαν να τās αγοράσουν. Πώς πληρώνεις εσύ; άς πληρώνη και ό άλλος, άφού θέλει να διαβάξῃ Διάπλωση. "Ε, όταν είναι κανένα παιδί, προσκετικό, ύπομονή. Άλλ' όταν είναι πλούσιος και άπρόσεκτο, τί να σου πώ! ό δανεισμός κατατάξ άμαρτία.

Ήνω τού 1913, διαβιβάζω τās συλλυπητήριά σου εις την Ηρωϊκήν Σάμον και τόν Φάωνα, δια τόν άσπον θάνατον τού συνωνύμου, και τούς πληροφορώ, ότι, δια να μη χάσῃ ό δεύτερος την τιμήν, έδάπιτες τώ γατακί σου Φάωνα.

Ηρωϊς Ήπειρωτίς, φέτος δέν έχει κανεις τώ ψευδώνυμον Ηρωϊκή Πάργα άνηκεν άλλοτε εις συνδρομητήν κατοικοούντα έν Κερκύρα, άγνωστό όμως άν κατήγετο και από την Πάργαν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 10 (οι έξής: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικός φ. 1,40 δια τώ Έσωτ. και 1,30 δια τώ Έξωτ. Τόμοι 9 οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος. (Οι Τόμοι της Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος έξηντέληθησαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913 Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Δια τās Έπαρχ. άδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Δια τώ Έξωτ. » 4, — » 7, — Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχυδρ. τελών: Άδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10. Τόμοι 8: τών έτών 1906, έως 1913, ών έκαστος τιμάται: Άδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

